

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystrické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., v právní věci

žalobce: **GeLiMa, a. s.**, IČO 31623182
sídlem Priemyselná 1, 031 39 Liptovský Mikuláš, Slovenská republika
zastoupený advokátem JUDr. Borisem Treglerem
sídlem V Celnici 1034/6, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2020, č. j. 18559-2/2020-900000-311

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 17. 7. 2020, č. j. 18559-2/2020-900000-311, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Borise Treglera do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V nyní projednávané věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku dle § 47 odst. 3 písm. b) zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, spočívajícím v poskytnutí nesprávných údajů žalobcem coby deklarantem v celních prohlášeních. Vzhledem k věcným a procesním souvislostem je nezbytné uvést, že přestupkovému řízení předcházela řízení vyměřovací a doměřovací, která byla ukončena rozhodnutími žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j. 41714/2018-900000-311 a č. j. 41711/2018-900000-311, ze

dne 14. 12. 2018, č. j. 29095-4/2018-900000-311 a č. j. 17101-2/2018-900000-311, a ze dne 20. 8. 2019, č. j. 12060-2/2019-900000-311. Proti těmto rozhodnutím žalobce brojil žalobami, jež Krajský soud v Brně (po spojení věcí) zamítl rozsudkem ze dne 26. 5. 2021, č. j. 29 Af 95/2018-168. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebyla podána.

2. Co se týče samotného přestupkového řízení, Celní úřad pro Jihomoravský kraj rozhodnutím ze dne 2. 3. 2020, č. j. 113558/2020-530000-12, sp. zn. 103-9/2018-530000-12, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 47 odst. 3 písm. b) celního zákona, kterého se dopustil tím, že v postavení deklaranta, tedy jako osoba odpovědná za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení poskytl celnímu orgánu nesprávný údaj – popis a sazební zařazení zboží, a to celkem ve 157 celních prohlášeních podaných celnímu úřadu od 28. 1. 2016 do 14. 9. 2018, v nichž zboží navržené k propuštění do volného oběhu vyjádřil v příslušných kolonkách č. 33 zboží kódem 05119190 00, ačkoliv tomuto zboží, kterým byly mražené rybí kůže z jedlých ryb druhů *Oreochromis Niloticus* (Tilápie) a *Pangasius Hypophthalmus*, coby surovina pro výrobu želatiny určené k lidské spotřebě, v době dovozu do Evropské unie ve stavu způsobilém k lidskému požití, náležel zboží kód jiný, a to v případě mražených rybích kůží z ryb druhu *Oreochromis Niloticus* (Tilápie) pro období roku 2016 zboží kód 03032300 00, v případě mražených rybích kůží z ryb druhu *Pangasius Hypophthalmus* pro období roku 2016 zboží kód 03032400 00, a v případě mražených rybích kůží z obou výše uvedených druhů ryb pro období let 2017 a 2018 zboží kód 03039900 99. V kolonkách č. 31 celních prohlášení označených v tabulce uvedené v rozhodnutí pod pořadovými čísly 1 až 83, 86 až 151 a 153 až 157 pak toto zboží navíc deklaroval zavádějícím údajem, že se jedná o zboží nezpůsobilé k lidskému požívání, čímž byly ve výše uvedeném rozsahu údaje o popisu zboží a zboží kód do předmětných celních prohlášení uvedeny v rozporu s právními předpisy, a to v případě celních prohlášení podaných v období do 30. 4. 2016 v rozporu s ustanovením článku 212 odst. 1 prováděcího předpisu ke starému celnímu kodexu ve spojení s oddílem C. Hlavy II Přílohy 37 tohoto předpisu a v případě celních prohlášení podaných v období od 1. 5. 2016 v rozporu s ustanoveními článků 162 a 165 celního kodexu Unie ve spojení s přílohou 9 dodatkem C1 a D1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/341, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013. Celní úřad vyhodnotil jednání žalobce jako jeden pokračující přestupek ve smyslu § 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a za jeho spáchání žalobci uložil pokutu ve výši 1 000 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Na základě žalobcova odvolání žalovaný rozhodnutím 17. 7. 2020, č. j. 18559-2/2020-900000-311, snížil uloženou pokutu na částku 500 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí celního úřadu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného směřuje nyní podaná žaloba.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívající jednak v chybném posouzení naplnění objektivní stránky přestupku, jednak v nesprávném posouzení přestupku jako pokračujícího.
5. Žalobce uvedl, že se zabývá zpracováním surovin na výrobu farmaceutických a potravinářských želatin. Jednou ze surovin, kterou pro tento účel využívá a dováží, jsou zmrazené kůže z ryb (dále též „zboží“) vznikající při filetování ryb, jež dováží převážně ze zemí mimo Evropskou unii. Až do roku 2016 proclíval dané zboží vždy u slovenských

celních orgánů se sazebním zařazením do podpoložky Kombinované nomenklatury (dále též „KN“) 0511 91 90 ve smyslu celního sazebníku, tedy jako „*Výrobky živočišného původu, jinde neuvedené ani nezahrnuté; mrtvá zvířata kapitol 1 nebo 3, nezpůsobilá k lidskému požívání – Výrobky z ryb a koryšů, měkkýšů nebo jiných vodních bezobratlých; mrtvá zvířata kapitoly 3 – Odpad z ryb*“ s celní sazbou 0 %. Žalobce toto celní zařazení používal po konzultaci se slovenskými celními a veterinárními orgány jako jedno z možných celních zařazení pro suroviny na výrobu želatiny ve smyslu prováděcího nařízení [dále jsou pro suroviny na výrobu želatiny přípustná tato čísla Harmonizovaného systému (dále též „HS“) 02.08, 03.05, 05.05, 05.06, 05.11.99, 41.01, 41.02 a 41.03]. Od počátku roku 2016 žalobce začal uskladňovat zboží na území České republiky a proclíval je u celního úřadu se stejným sazebním zařazením jako v předcházejících letech u slovenských celních orgánů.

6. V předchozím správním řízení rozhodly české celní orgány o tom, že žalobcem deklarované sazební zařazení zboží není správné, zboží zařadily do jiného kódu KN, a doměřily žalobci za jednotlivé dovozy na území České republiky clo. Jednotlivé platební výměry vydané celním úřadem napadl žalobce odvoláními, o kterých žalovaný vedl v roce 2018 a 2019 celkem pět odvolacích řízení, ve kterých vždy odvolání zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil. Rozhodnutí žalovaného vydaná v celním řízení napadl žalobce žalobami. Ve všech řízeních byl jádrem sporu postup, který žalovaného vedl k sazebnímu zařazení zboží do kódu KN 03039900, respektive 03032300 a 03032400 v případě dovozů uskutečněných v roce 2016. Kód KN 03039900 zahrnuje „*Ryby zmrazené, kromě rybího filé a jiného rybího masa čísla 0304 – játra, jikry, mlíčí, rybí ploutve, hlavy, ocasy, vzduchové měchýře a jiné jedlé rybí droby*“.
7. Nyní napadené rozhodnutí žalovaného klade žalobci za vinu, že navrhl propuštění zboží do volného oběhu s kódem KN 05119190, ačkoliv zboží správně patřilo do kódu KN 03039900, respektive KN 03032300 a KN 03032400, a v případě některých dovozů rovněž deklarování zboží jako nezpůsobilého k lidskému užívání. Pro posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku je tedy nutné zodpovědět předběžnou otázku o správném sazebním zařazení zboží a zařadit zboží do správného kódu KN. Zodpovězení této otázky nutně předpokládá i posouzení jedlosti zboží, protože do kódů KN 03039900, KN 03032300 a KN 03032400 patří pouze jedlé ryby a jejich kusy.
8. Žalobce namítl, že celní úřad ani žalovaný v napadeném rozhodnutí žádnou úvahu o celním zařazení zboží neučinili. Pouze zopakovali své závěry z celních řízení a jednotlivá rozhodnutí žalovaného z celních řízení provedli v přestupkovém řízení jako důkaz, kterým je předběžná otázka vyřešena. Nezákonost způsobuje především nedostatečné zjištění skutkového stavu, odmítnutí důkazů předkládaných žalobcem k prokázání objektivních vlastností zboží, a tím způsobené nesprávné právní hodnocení sazebního zařazení zboží.
9. Nezákonost rozhodnutí z celních řízení je konkrétně způsobena chybným skutkovým závěrem žalovaného o jedlosti zboží a následným nesprávným právním posouzením sazebního zařazení zboží. Skutkový závěr o jedlosti zboží učinil žalovaný navzdory důkazům předkládaným žalobcem, z nichž zejména potvrzení veterinárních správ a veterinární předpisy a osvědčení pro dovoz surovin k výrobě želatiny prokazují, že zboží není určeno k lidské spotřebě, a dále ignorováním účelu zboží, kterým není dovoz zboží jako potravin, jakož i nesystematickým výkladem vysvětlivek HS. Ty v obdobných případech (například vzduchových měchýřů z jedlých ryb určených k výrobě želatiny) podmiňují zařazení zboží do kódu KN 0511 nebo 0304 právě účelem jejich použití.

Žalovaný tak v celním řízení neodpověděl na všechny zbožíznalecké otázky, respektive zboží sazebně zařadil ještě před tím, než došel ke třetí otázce o účelu zboží. Nezákonnost rozhodnutí o předběžné otázce, na něž žalovaný odkázal, nutně způsobuje také nezákonnost nyní napadeného rozhodnutí.

10. Žalobce dále poukázal na to, že je právnickou osobou a jeho přestupková odpovědnost je odpovědností objektivní. I přes to je pro dovození jeho odpovědnosti za pokračující přestupek nutné prokázat u jednotlivých dílčích útoků stejný záměr jednat protiprávně. Takový záměr přitom odpovídá nejméně nepřímému úmyslu a srovnání pachatele s porušením chráněného zájmu. Jednotný záměr však orgány celní správy v přestupkovém řízení neprokázaly. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného jen opakuje závěr celního úřadu, podle něhož lze na jednotný záměr usuzovat ze stejnorodého způsobu žalobcova jednání. Takto ale jednotný záměr prokázat a odůvodnit nelze. Objektivní stránka přestupku spočívajícího v uvedení nepravdivých údajů v celním prohlášení může být vždy naplněna pouze uvedením nepravdivých údajů, tedy nutně jen stejnorodým jednáním.
11. Žalovaný ovšem zejména opomenul okolnosti, které vyvracejí úmysl žalobce jednat protiprávně. Žalobce dlouhodobě dováží zboží rovněž na území jiných členských států Evropské unie, kde ho vždy proclívá s kódem KN 05119190 či 41039000 a ustálená praxe celních orgánů jiných členských států, kterou se žalobce při proclívání zboží řídil, je tedy odlišná od praxe žalovaného. Při jednotlivých dovozech na území České republiky proto žalobce nemohl mít úmysl jednat protiprávně a vyhnout se celní povinnosti deklarováním nepravdivého sazebního zařazení zboží. Žalobce se řídil praxí celních orgánů jiných členských států a důvodně očekával, že zboží bude sazebně zařazeno stejně také českými celními orgány. Žalobce nemohl jednat ani v nevědomé nedbalosti, protože ze žádných skutečností nemohl vědět, že může porušit chráněný zájem.
12. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby upustil od uloženého trestu, nebo snížil jeho výši.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k žalobě ze dne 15. 9. 2020 žalovaný setrval na svých skutkových a právních závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Ohledně sazebního zařazení dovezeného zboží žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění jednotlivých rozhodnutí vydaných v řízeních o stanovení dovozního cla. Tato rozhodnutí byla jedním z podkladů pro vydání nyní napadeného rozhodnutí.
14. K námitce týkající se posouzení jednání žalobce coby pokračujícího přestupku žalovaný uvedl, že jednotlivé případy žalobcova protiprávního jednání posuzoval v souladu s principy formulovanými ustálenou judikaturou správních soudů a posléze kodifikovanými v § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 17. 7. 2014, č. j. 9 Afs 55/2013-43 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že žalobce je právnickou osobou a je u něj dána objektivní odpovědnost za spáchaný přestupek, není žalobcem požadované posuzování a prokazování míry zavinění pro dovození jednotného záměru nezbytné. Postačí, že ačkoliv si byl žalobce vědom své zákonné povinnosti uvádět v celních prohlášeních úplné a správné údaje, tuto povinnost nedodržel a deklaroval nesprávné údaje o sazebním zařazení a popisu dováženého zboží. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by jeho vědomost o zákonné povinnosti

vylučovaly, a 157 krát v řadě tuto svou zákonnou povinnost porušil. V situaci, kdy není zkoumáno zavinění, je zcela irrelevantní zkoumat, kdy se žalobce dozvěděl, že jím uváděné údaje správné nejsou. Na posouzení vztahu jednotlivých dílčích útoků projednávaného pokračujícího přestupku to nemá žádný vliv. Tvrzení žalobce stran údajné praxe celních orgánů ostatních členských států Evropské unie je pak účelové a nepravdivé. Podmínka jednotného záměru pachatele tak byla v daném případě splněna, protože se jednalo o přestupek pokračující, kdy jednotlivé dovozy tvoří jeho jednotlivé dílčí útoky. Ve vztahu tudíž nemohlo, a to ani zčásti, dojít k zániku trestnosti jejich promlčením.

15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků

16. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 5. 11. 2020 setrval na své žalobní argumentaci. S odkazem na judikaturu NSS zdůraznil, že výklad § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky ze strany žalovaného je nesprávný. Orgány celní správy nikdy nedovodily záměr žalobce. Z vyjádření žalovaného navíc plyne, že si ani nebyl vědom nutnosti záměr žalobce dovozovat.
17. Ve svém dalším podání ze dne 10. 12. 2022 (tedy již po vydání rozsudku ze dne 26. 5. 2021, č. j. 29 Af 95/2018-168) žalobce konstatoval, že stanovené clo uhradil. V odůvodnění rozsudku soud k sazebnímu zařazení shledal, že z hlediska funkce či účelu zboží dovážené žalobcem výslovně neodpovídá znění žádného čísla celního sazebníku; otázka sazebního zařazení je otázkou právní a do rozhodnutí soudu nebyla ve vztahu k danému zboží soudy vyřešena. Stejně tak ve vztahu ke zboží nebylo vyřešeno, zda je pro jeho jedlost rozhodující, že vzniká jako odpad z ryb, je dále průmyslově zpracováno a není dováženo k přímé lidské spotřebě, anebo zda postačí, že pochází z jedlého druhu ryb, není kontaminováno a není jedovaté. To potvrzuje i rozhodnutí o sazebním zařazení ve svých odstavcích 102 a 131. Když tedy začal žalobce dovážet a proclívat také v České republice, nevěděl a nemohl vědět, že celní úřad zařadí zboží do jiného čísla celního sazebníku. Žalobce se spolehl na praxi v jiných členských státech a poté, co celní úřad zboží zařadil do jiného kódu a žalobci vyměřil dodatečné clo, vedl s celním úřadem spor. Z celkového počtu 157 dovozů zboží přitom ve 156 případech zboží dovezl před pravomocným rozhodnutím žalovaného a ve všech případech zboží dovezl před rozhodnutím soudu o sazebním zařazení zboží. Žalobce proto nemohl spáchat přestupek úmyslně ani z nedbalosti, protože nevěděl, že by v celních prohlášeních uváděl nesprávné údaje. Naopak věřil, že stejně jako v případech cizozemských dovozů uvádí správné údaje o zboží a že jeho právní názor o celním zařazení zboží je obhajitelný. Omyl v právním posouzení při tom nemůže být z povahy věci přestupkem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí záměrem a úmyslem žalobce nijak nezabýval a vůbec nehodnotil ani okolnosti, za kterých měl žalobce přestupek spáchat, a které vyvrací úmysl a vědomost žalobce o tom, že by se zařazením či popisem zboží mohl vyhnout placení cla a byl srozuměn se spácháním přestupku. Žalovaný tyto okolnosti hodnotit měl, neboť žalobce potrestal za pokračování v přestupku, které nutně počítá s prokázáním jednotného záměru spáchat všechny dílčí útoky. A to i v případě právnické osoby. Odpovědnost žalobce za jednotlivé přestupky pak ve většině případů zanikla již před zahájením přestupkového řízení. Dále žalobce rozvedl důvody pro moderaci uloženého trestu.
18. Žalovaný ve vyjádření k tomuto podání ze dne 16. 1. 2023 také odkázal na závěry vyjádřené v rozsudku ze dne 26. 5. 2021, č. j. 29 Af 95/2018-168. Odmítl tvrzení žalobce,

že jeho jednání nevykazuje žádné znaky společenské nebezpečnosti či škodlivosti, a tudíž se nejedná o přestupek. Nesprávné a toliko účelové je i tvrzení žalobce, že údajně nevěděl a nemohl vědět, že celní úřad zařadí zboží do jiného čísla celního sazebníku a spoléhal se na praxi v jiných členských státech Evropské unie. K zahájení řízení o přestupku i k jeho pravomocnému skončení došlo ještě před uplynutím promlčecí lhůty, a to v případě každého jednotlivého dovozu, a bez ohledu na to, zda bude jednání žalobce posouzeno jako jeden pokračující přestupek či jako 157 samostatných přestupků.

V. Posouzení věci

19. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí celního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou nenaplnění objektivní stránky přestupku, resp. nedostatečného posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku, které bylo celními orgány převzato z řízení o stanovení cla.
21. Dle § 47 odst. 3 písm. b) celního zákona „[f]yzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie poskytne správci cla nesprávný údaj nebo doklad“.
22. Článek 15 odst. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex Unie“), praví, že „podáním celního prohlášení, celního prohlášení pro dočasné uskladnění, vstupního souhrnného celního prohlášení, výstupního souhrnného celního prohlášení, prohlášení o zpětném vývozu nebo oznámení o zpětném vývozu určitou osobou celním orgánům nebo podáním žádosti o povolení nebo o jakékoli jiné rozhodnutí se dotýká osoba stává odpovědnou za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení, oznámení nebo žádosti.“
23. Podle čl. 162 celního kodexu Unie „obsahují standardní celní prohlášení veškeré náležitosti nezbytné pro použití ustanovení upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení“.
24. Dle čl. 165 prvního pododstavce písm. a) celního kodexu Unie stanoví Komise v prováděcích aktech postupy pro podávání standardního celního prohlášení uvedeného v článku 162. Pro tyto účely je prováděcím aktem nařízení Komise (EU) 2015/2447, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie.
25. Správností posouzení sazebního zařazení zboží se soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2021, č. j. 29 Af 95/2018-168, v němž se ztotožnil se závěry žalovaného. Soud v něm uvedl, že „účel použití dovezeného zboží, jako suroviny na výrobu jedlé želatiny, není pro jeho sazební zařazení rozhodující. Bez ohledu na plánované budoucí zpracování se tedy rybí kůže, které budou v okamžiku dovozu ve smyslu celního sazebníku jedlé, zařadí do čísla 0302 (chlazené) či 0303 (zmrazené). Budou-li tytéž kůže ve smyslu celního sazebníku nejedlé, už se do těchto čísel nikdy zařadit nemohou a zařadí se do jiného odpovídajícího čísla. Opět se ale zařadí bez ohledu na plánované budoucí zpracování. [...] předpokládané využití rybích kůží na výrobu želatiny či kolagenu či složitost postupu, kterým jsou v rámci výrobních procesů žalobcem zpracovávány, nevypovídá nic o stavu, v jakém jsou předmětné rybí kůže dováženy, a samo o sobě neučiní z dovezených rybích kůží kůže nejedlé. Kolagen a želatinu lze stejně dobře

získávat z jedlých i nejedlých rybích kůží, stejně jako z jedlých i nejedlých kůží vepřových či hovězích.“ Soud se v citovaném rozsudku vypořádal i s dalšími námitkami týkajícími se nesprávného celního zařazení a procesních otázek vyměřovacího a doměřovacího řízení. Protože v nyní projednávané věci uplatnil žalobce v zásadě totožné námitky, odkazuje soud výslovně na odůvodnění dřívějšího rozsudku. Zároveň nutno dodat, že všechny důkazy navržené v nyní podané v žalobě mají prokázat správnost celního zařazení produktů, potažmo správnost údajů poskytnutých správcí cla. Tyto důkazy byly provedeny a hodnoceny v rámci soudního řízení vedeného soudem pod sp. zn. 29 Af 95/2018. I v tomto ohledu tudíž soud odkazuje na rozsudek ze dne 26. 5. 2021, č. j. 29 Af 95/2018-168, vzhledem k němuž v nyní projednávané věci navržené důkazy pro nadbytečnost neprováděl.

26. Soud se tedy ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného ohledně nesprávnosti sazebního zařazení a popisu zboží provedeného žalobcem. Z toho zároveň plyne správnost závěru žalovaného o naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 47 odst. 3 písm. b) celního zákona jednáním žalobce, který poskytl orgánům celní správy nesprávné doklady v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie – celním kodexem Unie a jeho prováděcími předpisy.
27. Nedůvodnou je i námitka, že orgány celní správy toliko poukazovaly na svá dřívější rozhodnutí. Zákon o odpovědnosti za přestupky neobsahuje výslovnou úpravu posuzování předběžných otázek. V takovém případě je nutno aplikovat subsidiárně použitelný předpis, jímž je v první řadě zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle jeho § 57 odst. 4 *jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, k jejímuž řešení je správní orgán příslušný, o níž však nelze rozhodnout ve společném řízení, provede správní orgán nejprve řízení o této předběžné otázce, je-li oprávněn zahájit řízení z moci úřední, popřípadě vyzve toho, kdo je oprávněn podat žádost, aby tak učinil.* V nyní projednávané věci se jednalo přesně o takovou otázku, řízení o předběžné otázce však nebylo třeba provádět, protože již bylo pravomocně skončeno. V takové situaci se ovšem aplikuje § 57 odst. 3 správního řádu, podle něhož je správní orgán vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné. Otázka chybného celního zařazení byla již závazně vyřešena, tedy nejenže celní úřad nemusel dělat samostatnou úvahu o již rozhodnuté věci, ale dokonce byl takovým právním posouzením vázán. Úvaha o tom, že chybné sazební zařazení způsobuje nesprávnost žalobcem předložených dokladů, v rozhodnutí celního úřadu nechybí (viz str. 11 rozhodnutí celního úřadu), a tedy námitka nenaplnění, resp. absence posouzení naplnění objektivní stránky přestupku je nedůvodná.
28. Dále se soud zabýval žalobní námitkou ohledně nesplnění podmínek pro posouzení přestupku jako pokračujícího.
29. Dle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky se „[p]okračováním v přestupku rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.“ Aby mohl být přestupek posouzen jako pokračující musejí tedy být současně splněny uvedené podmínky.
30. V nyní posuzované věci je mezi stranami sporné naplnění jediné podmínky, a to jednotného záměru všech dílčích útoků přestupku.
31. Dle konstantní judikatury trestních soudů platí, že „[r]ozhodujícím znakem pokračování v trestném činu, jenž jej odlišuje od opakování trestného činu (od stejnorodého vícečinného

souběhu), je, že jednotlivé útoky, z nichž každý naplňuje znaky téhož trestného činu, jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí aspoň v nejhrubších rysech i další útoky a že po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR, sp. zn. 2 Tzf 3/71, publikovaný pod č. R 3/1972 tr.). Totožné závěry pak vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33, kde dále uvedl, že jednotný záměr je třeba v řízení dokazovat.

32. V rozsudku ze dne 1. 3. 2012, č. j. 8 As 66/2011-74, NSS zdůraznil, že „jako pokračující přestupek nelze posoudit jednání, jehož jednotlivé útoky nevykazují shodu všech podmínek, byť některé znaky takového jednání podobné až totožné být mohou. Je třeba zdůraznit, že podmínky (§ 116 tr. zákona *per analogiam*) musí být splněny kumulativně, neboť každá z nich tvoří nedílnou součást závěru o pokračování protiprávního jednání více útoky.“
33. K jednotnému záměru v případě přestupku spáchaného právnickou osobou NSS v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 10 As 96/2018-59, věc *RACIO*, uvedl, že „[j]ednotný záměr jistě bude možné zkoumat u takových protiprávních jednání, která jejich pachatel činil vědomě a úmyslně, nebo aspoň vědomě a při srozumění s následkem. Jednání, za něž byla potrestána stěžovatelka, však vzniklo bez jejího vědomého přičinění – opomenutím dodržet důsledně požadavky na bezpečnost potravin. U takového jednání tak nebylo možno zkoumat jednotný záměr, a z povahy věci tak nemohlo jít o pokračující delikt. Stěžovatelčiny úvahy o tom, že přece jednotný záměr měla, totiž vyrábět na stejných strojích z prověřené suroviny typově stejný výrobek, jsou pomýlené: u pokračujících deliktů se totiž zkoumá záměr jednat protiprávně, nikoli záměr dodržet všechny předpisy.“ (podtržení přidáno krajským soudem).
34. Z uvedeného jasně plyne, že i v případě odpovědnosti za přestupek u právnické osoby je zapotřebí zjistit zavinění alespoň ve formě nepřímého úmyslu, aby bylo možné přestupek hodnotit jako pokračující. Pro závěr o tom, zda jednotlivé útoky žalobce spojoval jednotný záměr, však v nyní projednávané věci neposkytuje dosavadní důkazní řízení dostatečnou oporu. Z ničeho jednoznačně nevyplývá „jediná vůle“ vést každý dílčí útok. A především celní úřad ve svém rozhodnutí (viz str. 23), jakož i žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz str. 12), výslovně uvedli, že nebylo zjištěno, že by žalobce spáchal přestupek úmyslně, což způsobilo nynější nemožnost hodnotit přestupek jako pokračující.
35. V tomto ohledu je nutno zároveň konstatovat, že rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2014, č. j. 9 Afs 55/2013-43, věc *Královéhradecký kraj*, na který odkázal žalovaný ve vyjádření k žalobě, není s výše citovanou judikaturou zcela v rozporu. V tomto rozhodnutí NSS poukazoval minimálně na vědomí tehdejšího žalobce o neplnění zákonné povinnosti, tedy v dané věci došlo na alespoň částečné hodnocení zavinění žalobce. Ačkoliv toto rozhodnutí NSS naznačuje, že pro naplnění podmínky jednotného záměru postačuje vědomá nedbalost žalobce, převažující judikatura jak NSS, tak trestních soudů, jasně konstatuje, že pro posouzení jednotného záměru je zapotřebí alespoň srozumění pachatele deliktu s protiprávním jednáním – tedy zavinění ve formě nepřímého úmyslu.
36. Na základě výše uvedeného zdejší soud přisvědčil námitce žalobce týkající se nesplnění podmínek pro posouzení spáchaného přestupku jako pokračujícího, neboť nebylo prokázáno, že jeho jednotlivé dílčí útoky byly vedené jednotným záměrem. Dle aktuálního stavu dokazování se žalobce nedopustil pokračujícího přestupku, nýbrž vícero přestupků ve vícečinném souběhu stejnorodém. Vadné právní posouzení protiprávního jednání žalobce způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nutno zároveň zdůraznit, že se

nejedná pouze o formalistické hodnocení. Stejně jako nelze jednoznačně říci, že další řízení bude pro žalobce úspěšné, nelze ani s jistotou říci, že by další řízení nutně skončilo stejným či pro žalobce nepříznivějším rozhodnutím. Bude na žalovaném, aby se v rámci dalšího řízení blíže vypořádal s otázkou, zda byl žalobce při svém protiprávním jednání veden jednotným záměrem, nebo případně navazující otázkou uplynutí promlčecí lhůty jednotlivých přestupků a aplikací absorpční zásady.

37. Jelikož soud z uvedeného důvodu shledal rozhodnutí žalovaného nezákonným, dále se již nezabýval uplatněnými důvody pro moderaci uloženého správního trestu.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Z výše uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, neboť jím napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna jeho advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika ze dne 5. 11. 2020) a tři režijní paušály, a to ve výši 3 x 3 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Za podání ze dne 10. 12. 2022 soud odměnu advokátovi nepřiznal, neboť se jednalo v zásadě toliko o souhrnné vyjádření již dříve žalobcem uplatněné argumentace, které pro rozhodnutí věci nic relevantního nepřineslo, a nejde tak o účelně vynaložený úkon právní služby ve smyslu advokátního tarifu, za nějž by soud mohl přiznat odměnu. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. ledna 2023

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v. z. Mgr. Petr Pospíšil v.r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)